

СТИВЪН КИНГ
ПОСТЕПЕННО ТИ ВЛИЗА ПОД
КОЖАТА

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Есен в Нова Англия. Тънката почва се показва тук-там на петна сред спорежа и златника в очакване на снега, който ще падне чак след четири седмици. Канавките са задръстени с листа, небето е станало трайно сиво, а царевичните стъбла стърчат в наклонени редици като войници, които са открили някакъв фантастичен начин да умрат, изправени на крака. Тиквите, хлътнали, защото са започнали да нагниват отвътре, са струпани на купчини край сумрачните навеси и миризмата им напомня дъх на старици. По това време на годината няма нито мраз, нито жега, само прозрачен въздух, вечно неспокоен и плющящ през голите полета под избелелите небеса, където стрелката на отлитащото ято сочи на юг. Вятърът вдига прах от мекия банкет на черните пътища, върти се като танцуващ дервиш, разресва ожънатите ниви така, както гребенът разделя косите на път, и с острия си нюх намира пътеките към изоставени коли, вдигнати на трупчета по задните дворове.

Къщата на Нюъл, разположена на шосе № 3, гледа към онази част на Касъл Рок, която е известна като Завоя. Невъзможно е човек да изпита приятни чувства към тази къща. Във вида ѝ има нещо застрашително, което може да се обясни с факта, че не е боядисана. Ливадата отпред представлява неравни издутини, които студът скоро ще надигне до още по-гротескни пози. Тънък дим се вдига от магазина на Брауни в полите на хълма. Някога Завоят представляваше доста важна част от Касъл Рок, но това време отмина горе-долу, когато свърши войната в Корея. На стария подиум за оркестъра, който е точно срещу Брауни, две дечица си търкалят напред-назад червена пожарникарска кола. Лицата им са уморени и пусти, лица на старци. Ръцете им сякаш режат въздуха, докато търкалят играчката едно към друго, от време на време спират само за да избършат вечно течащите си носове.

В магазина се разпорежда Харли Макисик, огромен и червендалест, докато Джон Клатърбък и Лени Партридж седят край печката с вдигнати крака. Пол Корлис се е облегал на тезгяха. Магазинът има някаква древна миризма — миризма на суджук и мухоловки, на кафе и тютюн, на пот и тъмна кока-кола; на пипер и карамфил и на тоник за коса „О’Дел“, който прилича на семенна течност и превръща косата ти в скулптурна фигура. Наплют от мухите афиш, рекламиращ бобена вечеря, организирана през 1986,

продължава да е опнат до прозореца, до афиша, обявяващ появата на кълтри певица Кен Кориво на панаира в Касъл Каунти през 1984 г. Жарките лъчи на почти десет лета са падали върху втория афиш и сега Кен Кориво (който вече поне половината от тези десет години не е в музикалния бизнес и продава фордове) изглежда едновременно избелял и препечен. В дъното на магазина има огромен стъклен фризер, донесен от Ню Йорк през 1933, целият магазин е пропит със силната миризма на кафе на зърна.

Старците наблюдават децата и си говорят тихо и несвързано. Джон Клатърбък, чийто внук Анди не преставал да се напива до смърт тази есен, говори за градското бунище.

— През лятото бунището вони ужасно — казва той.

По този въпрос никой не спори — това е самата истина, — но и не проявява особен интерес към темата, защото не е лято. Вече е есен и огромната нафтова печка хвърля унасяща топлина. Термометърът зад тезгяха показва двадесет и седем градуса. На челото на Клатърбък, точно над лявата вежда, има дълбок белег от времето, когато се бе ранил в катастрофа през 1963 г. Понякога малките деца го молят да им позволи да го пипнат. Старият Клат е печелил много пари от летовниците, които не му вярват, че във вдлъбнатината на белега може да се побере толкова вода, колкото се побира в средно голяма чаша.

— Полсън — казва тихо Харли Макисик.

Един стар шевролет е спрял зад дизела на Лени Партридж. Отстрани има надпис на картон, залепен с дебело тиксо: ГАРИ ПОЛСЪН ПЛЕТЕНИ СТОЛОВЕ, ПОКУПКА И ПРОДАЖБА НА АНТИКВАРНИ ПРЕДМЕТИ, пише на надписа, а под думите е изписан телефонният номер за контакти. Гари Полсън бавно излиза от колата, старец с избелели зелени панталони с провиснало дъно. Той измъква чепат бастун, но не се пуска от рамката на вратата, докато не забие бастуна в земята така, както на него му се струва най-здраво. Бастунът е с бяла дръжка от детски велосипед, забучена в единия край като кондом. С него Полсън опипва с несигурни кръгове безжизнения прах, докато предприеме своето предпазливо пътешествие от колата към вратата на Брауни.

Децата върху подиума вдигат очи към него, след това проследяват погледа му (по всичко личи с известен страх) в посока

към къщата на Нюъл на хълма над тях. След това пак се заемат със своята пожарна кола.

Джо Нюъл си купи имущество в Касъл Рок през 1904 и имаше своя собственост в Касъл Рок до 1929, но натрупа богатството си в недалечния индустриален град Гейтс Фолс. Той бе мършав човек с ядовито, раздражено лице, а бялото на очите му имаше жълтеникав оттенък. Купи голям участък земя в района на Завоя — това бе по времето, когато селото процъфтяваше, — заедно с малка дъскорезница и фабричка за мебели. Купи ги от Първа национална оксфордска банка. Банката я бе получила с помощта на шерифа Никърсън Камбел от Фил Будро, за пресрочена ипотека. Фил Будро бе любимец на съседите си, но те го считаха малко за глупак. Той се измъкна в Китъри и прекара следващите дванадесет години, като се занимаваше с коли и мотоциклети. После замина за Франция да се бие с фрицовете, падна от един самолет по време на разузнавателна акция (поне така разказваха) и загина на място.

Участъкът на Будро остана глух и неразоран през по-голямата част от времето, докато Джо Нюъл живееше в къща под наем в Гейтс Фолс и се занимаваше с натрупването на богатството си. Той бе познат с начина, по който гонеше работниците си, отколкото с методите си да разработи една дъскорезница, която беше купил на ръба на фалита през 1902 година. Работниците го наричаха Джо Уволнявача, защото ако човек пропуснеше дори само една смяна, той го пращаше да си върви по пътя, без да приема и изслушва извинения.

Той се ожени за Кора Ленард, племенница на Карл Стоу, през 1914 г. Женитбата имаше голямо преимущество, поне в очите на Джо Нюъл, защото Кора бе единствената жива родственица на Карл и без съмнение тя щеше да получи едно доста прилично наследство, когато Карл се споминеше (стига Джо да запазеше досегашните добри отношения със стареца, който навремето бе считан за Дяволски хитрец, но напоследък хората смятаха, че е започнал да се превръща в Мекушав изкуфелник). В областта имаше и други дъскорезници, които можеха да се купят на безценица, а след това да ги развърти човек... естествено, в случай че има началния капитал, за да го използва като лост. Джо скоро получи своя лост, богатият чичо на жена му почина само една година след сватбата.

Така че женитбата имаше едно голямо преимущество — о, да, в това нямаше никакво съмнение. Обаче самата Кора нямаше никакви преимущества. Тази жена приличаше на чувал с царевица, невероятно широка в ханша, невероятно провиснала в задника и въпреки това отпред бе плоска като дъска, а вратът ѝ бе абсурдно тънък и върху него едрата ѝ глава кимаше като странен блед слънчоглед. Бузите ѝ висяха като тесто, устните ѝ — като ивици дроб, лицето ѝ бе безмълвно като пълна луна в зимна нощ. Дори и през февруари тя се потеше така, че под мишниците на роклите ѝ се образуваха тъмни петна и около нея непрекъснато се носеше миризмата на пот.

Джо започна да строи къща за жена си върху участъка на Будро през 1925 и една година по-късно къщата изглеждаше завършена. Беше боядисана в бяло и включваше дванадесет стаи, които стърчаха под различни странни ъгли. Джо Нюъл не беше популярна личност в Касъл Рок, отчасти защото той си печелеше парите извън града, а отчасти и защото Будро, неговият предшественик, бе всепризнат добряк (въпреки че беше глупак, не пропускаха да си припомнят те, сякаш глупостта и добротата вървяха ръка за ръка, и щеше да бъде направо смърт да го забрави човек), но най-вече защото проклетата му къща бе построена от работници, наети извън града. Малко преди да поставят водосточните тръби и улуците, на яркоосветената входна врата се появи неприлична рисунка, придружена с англосаксонска псувня, изписана с мек жълт тебешир.

До 1920 г. Джо Нюъл вече бе станал богат човек. Трите му дъскорезници в Гейтс Фолс работеха с пълна пара, запазени с печалбите от световната война и подсигурени с поръчките на новоиздигналата (и издигаща) се средна класа. Той започна да строи ново крило на къщата. Повечето от хората в селото считаха, че то е напълно ненужно — все пак в нея живееха само те двамата, — и почти всички бяха на мнение, че крилото щеше да допринесе само за загрозяването на една къща, която и без това считаха за безмерно грозна. Това ново крило се извисяваше един етаж над основната сграда и гледаше от хълма, който по онова време бе изпъстрен тук-там с борове.

Новината, че те двамата скоро ще са трима, дойде от Гейтс Фолс, като най-вероятният източник беше Дорис Джинджъркрофт, която по онова време бе медицинска сестра при доктор Робъртсън. Така че

добавеното крило бе нещо като начин да се отпразнува събитието. След шест години брачна благодат и четири години живот в Завоя, през което време я бяха забелязвали само когато прекосява предния си двор или за да бере цветя — минзухари, диви рози, иглики, синчец и кърпикожух, — в ливадата зад сградите. След толкова време Кора Нюъл беше прихванала.

Тя никога не пазаруваше в магазина на Брауни. Правеше си покупките в магазина Кити Корнър в търговския център „Гейтс“ всеки четвъртък следобед.

През януари 1921 г. Кора роди чудовище без ръце и малка лапа с добре оформени пръсти, така поне казваха, които стърчели от едната очна ябълка. То умря, без да минат и шест часа от мига, в който безумни контракции бяха изтласкали червеното му и безчувствено тяло на белия свят. Година и половина по-късно Джо Нюъл добави купол към крилото, през късната пролет на 1922 (в Западен Мейн няма ранна пролет — само късна пролет, предшествана от зима). Той продължаваше да пазарува извън града и не искаше да има нищо общо с Макисик от магазина на Бил Брауни. Той така и не прекрачи прага на методистката църква в Завоя. Безформеното отроче, което се бе пръкнало от утробата на жена му, бе погребано в Гейтс, на Нюълския участък в гробището, а не на родното си място. Надписът на малкия надгробен камък гласеше:

САРА ТАМСЪН ТАБИТА ФРАНСИН НЮЪЛ

14 ЯНУАРИ 1921

ДА ДАДЕ БОГ ДА ПОЧИВА В МИР

В магазина разговаряха за Джо Нюъл, за жената на Джо Нюъл и за къщата на Джо Нюъл, докато момчето на Брауни, Харли, все още твърде младо, за да се бръсне (но старостта му така или иначе погребана в него, дремеща, изчакваща, може би дори сънуваща), но достатъчно пораснал, за да може да подрежда зеленчуци и да влачи чували с картофи до сергията на пътя, всеки път, когато му поръчаха, стоеше наоколо и слушаше. Те говореха най-често за къщата; считаха я за оскърбление към здравия разум и обида за окото. „Но просто влиза под кожата на човек“, отбелязваше понякога Клейтън Клатърбък (бащата на Джон). Нямаше какво да се каже на това. Това бе забележка, лишена от всякакъв смисъл... и въпреки това си беше факт. Ако човек застанеше в двора на Брауни, може би просто за да потърси

най-хубавата кутия с ягоди, ако беше сезонът на ягодите, рано или късно усещаше, че очите му се извиват към къщата на хълма така, както ветропоказателят се насочва на североизток през мартенска виелица. Рано или късно човек трябваше да погледне нататък и с течение на времето за повечето хора това ставаше по-скоро рано, отколкото късно. Защото, както казваше Клейт Клатърбък, къщата на Нюъл просто ти влиза под кожата.

През 1924 Кора падна по стълбите между купола и новото крило, строши си врата и гръбначния стълб. В града се разнесе мълвата (най-вероятно тръгнала от дамския базар на печива), че тогава тя е била чисто гола. Погребах я до деформираната ѝ, кратко живяла дъщеря.

Джо Нюъл — за когото повечето от хората вече се съгласяваха без съмнение, че има нещо еврейско — продължи да печели като луд. Построи два навеса и обор на хълма, като всички бяха свързани с къщата чрез новото крило. Хамбарът бе завършен през 1927 и предназначението му веднага стана ясно — явно Джо бе решил да става фермер. Купи си шестнадесет крави от някакъв човек от Миканик Фолс. Купи и лъскава нова автоматична доилка от същия човек. Онези, които успяха да я зърнат отзад в камиона, когато шофьорът спря, за да изпие една бира, преди да се качи на хълма, я оприличиха на метален октопод.

След като настани кравите и инсталира доилката, Джо нае един малоумен от Мотън, за да се грижи за неговата инвестиция. Всички се чудеха как беше възможно този явно стиснат и твърдоглав фабрикант да направи такова нещо, всички бяха сащисани — един от възможните отговори бе, че Нюъл е започнал да полудява, — но той го направи и естествено всички крави измряха.

Инспекторът от местната здравна служба отиде, за да види кравите, но Джо му показва подписан документ от ветеринар (ветеринар от Гейтс Фолс, казваха хората след това и многозначително повдигаха веждата си), с който се удостоверяваше, че кравите са измрели от волски менингит.

— На английски това означава лош късмет — каза Джо.

— Това да не би да е някакъв майтап?

— Както искаш, така го разбирай — каза Джо. — Всичко е наред.

— Накарай този идиот да млъкне — каза здравният инспектор, гледайки надолу по алеята към малоумния, който се беше облегал на

RFD кутия и виеше. По топчестите му мръсни бузи се стичаха сълзи. От време на време замахваше и се зашлевяваше по лицето, сякаш знаеше, че за всичко е виновен той.

— И с него всичко е наред.

— На мен тук нищо не ми изглежда наред — каза здравният инспектор. — Най-малко пък шестнадесет крави, проснати по гръб, с крака щръкнали нагоре като дъски в ограда. Оттук ги виждам.

— Добре, че ги виждаш — каза Джо Нюъл, — защото по-близо от това няма и да се приближиш.

Здравният инспектор хвърли документа от ветеринаря в Гейтс Фолс и стъпи с единия си ботуш върху него. Той хвърли поглед на Джо Нюъл и се изчерви толкова, че пръсналите се венички от двете страни на носа му, изпъкнаха и станаха лилави.

— Искам да видя кравите. Ако трябва, изтегли една от тях дотук.

— Няма.

— Ти не си собственик на целия свят, Нюъл — ще взема съдебно решение.

— Да видим дали ще можеш.

Здравният инспектор си замина. Джо го наблюдаваше. Долу, на края на алеята, малоумникът, облечен в лекъосан гащеризон от каталога за изписване на стоки по домовете „Сиърс и Роубък“, продължаваше да е облегнат на кутията и да вие. Той прекара така целия августовски ден, виейки с всичка сила, извърнал плоското си монголоидно лице към жълтото небе.

— Мучи като теле към луната — бе казал младият Гари Полсън.

Здравен инспектор бе Клем Тъпшоу от Сиройс Хилс. Може би той щеше да забрави за цялата работа, когато времето се захлади малко, но Брауни Макисик, който му бе помогнал да получи службата, която имаше (и който му пускаше безплатно доста бира), непрекъснато го ръчкаше да не се отказва. Бащата на Харли Макисик не беше от хората, които прилагаха желязна хватка — нито пък му се налагаше да я прилага, — но той искаше Джо Нюъл да разбере нещо важно за частната собственост. Искаше Джо Нюъл да разбере, че частната собственост е голямо нещо, да, американско нещо, но все пак частната собственост е свързана с града, а в Касъл Рок хората вярваха, че обществото има предимство пред индивида, дори ако индивидът е достатъчно богат, за да си пристроява още малко и още малко към

къщата, всеки път, когато му скимне. И така Клем Ъпшоу слезе в Лакъри, където беше областният център по онова време, и получи съдебното решение.

Докато се занимаваше с това, един голям закрит камион профуча край виещия идиот и отиде до обора. Когато Клем Ъпшоу се върна с решението, беше останала само една крава, която се бе вторачила в него с черните си очи, които изглеждаха помътнели и далечни, посипани с парченца плява. Клем установи, че поне тази крава бе умряла от волски менингит, и си отиде. Когато си тръгна, дойде камионът, за да откара и последната крава.

През 1928 г. Джо започна още едно крило. Тогава вече мъжете, които се събираха при Брауни, решиха, че той напълно е полудял. Може да е умен, но е луд. Бени Елис твърдеше, че Джо бил извадил единственото око на дъщеря си и го държал в един буркан с „фабълдехид“ на масата в кухнята заедно с ампутираните пръсти, които стърчели от другата очна ябълка, когато се родило бебето. Бени много обичаше да чете книги с ужасии, списания, в които показваха как гигантски мравки разнасят голи жени и други подобни кошмари по кориците, и неговият разказ явно бе вдъхновен от този вид четива. В резултат от това скоро из целия Касъл Рок, а не само в Завоя, имаше хора, които твърдяха, че това е абсолютната истина. Някои твърдяха, че Джо държал дори по-ужасни неща в буркана.

Второто крило бе завършено през 1929 и две нощи по-късно бързодвижеща се таратайка с огромни фарове вместо очи мина с писък и трясък по алеята на Джо Нюъл и към новото крило полетя вонящият подут труп на голям скункс. Животното се пръсна над един от прозорците и хвърли ветрилообразни струи кръв, които изписаха нещо като китайски йероглиф.

През септември същата година помещението за кардиране на водещата фабрика на Нюъл в Гейтс Фолс бе пометено от пожар, който причини щети за петдесет хиляди долара. През октомври положението на стоковата борса стана катастрофално. През ноември Джо Нюъл се обеси на греда в една от недовършените стаи — вероятно е била планирана за спалня — в най-новото крило. Миризмата на смола от прясно дърво беше все още силна. Намери го Кливлънд Торбът, заместник-управител на Гейтс Милс и съдружник на Джо (или поне така се говореше) в доста сделки на Уолстрийт, които сега не струваха

колкото пикнята на туберкулозен кокер шпаньол. Тялото бе свалено от областния следовател, който по случайност се оказа братът на Клем Ъпшоу — Нобъл.

Джо бе погребан до жена си и детето си в последния ден на ноември. Беше студен ярък ден и единственият човек от Касъл Рок, който дойде на погребението, бе Алън Кой, който караше погребалната кола. Алвин съобщи, че на погребението присъствала млада добре оформена жена в кожено палто и черна шапчица. Докато седеше в магазина на Брауни и ядеше турския направо от бъчвата, Алвин се усмихваше саркастично и разказваше на старите си приятели, че тя била страшно джазова мадама. Тя не приличала по нищо на роднините на Кора Ленърд Нюъл и не затворила очи по време на молитвата.

Гари Полсън влиза в магазина с изящни забавени движения, затваряйки внимателно вратата след себе си.

— Добър ден — поздравява Харли Макисикс безразличен глас.

— Чух, че снощи си спечелил пуйка — казва старият Клът и се приготвя да си запали лулата.

— Ахъ — казва Гари. Той е на осемдесет и четири и като останалите помни добре времето, когато Завоя бе много по-оживено място от сега. Той изгуби двама синове в две войни — двете преди тази каша, дето я забъркаха във Виетнам, — и много трудно го преживя. Третият му син, добро момче, загина в катастрофа с един камион, превозващ дървен материал, горе, край Преско Айл — това беше някъде около 1973 г. Кой знае защо това по-леко го преживя. Понякога от крайчеца на устните на Гари потичат лиги и той често прави мляскащи звуци, за да всмукне лигите обратно в устата си, преди да потекат по брадата му. Напоследък той не може да осъзнае много неща, но е осъзнал, че остаряването е един много гаден начин да си прекара човек последните години от живота.

— Кафе? — пита Харли.

— Май че не.

Лени Партридж, който вероятно никога няма да се възстанови, след като си строши ребрата в една много странна автомобилна катастрофа преди две години, си прибира краката, така че старецът да може да премине и да се отпусне внимателно върху един стол в ъгъла (Гари сам преплете седалката на този стол още през 1982). Полсън

премляква с устни, всмуква обратно слюнката си и сплита пръстите си върху дръжката на бастуна. Видът му е уморен и изпосталял.

— Голям дъжд ще вали — казва той най-накрая. — Всичко ме боли.

— Есента е лоша — казва Пол Корлис.

Следва тишина. Топлината на печката изпълва магазина (който ще бъде затворен, когато Харли умре или може би дори още преди да умре, ако малката му дъщеря успее да се наложи), тя прониква до костите на старците, или поне се опитва да ги достигне, души край мръсните прозорци с античните им плакати, които гледат навън към двора, където бяха колонките за бензин, докато Мобил не ги изкупи през 1977 г. Това са старци, повечето от които са изпратили синовете си на по-печеливши места. Магазинът няма кой знае какъв оборот, ако се изключат няколкото местни жители или пък транзитно преминаващите летовници, които смятат, че такива старци, които седят край печката облечени във ватирани долни дрехи дори през юли, са отживелица. Старият Клът винаги е твърдял, че по тези места ще дойдат нови хора, но през последните две години бе по-зле от всякога — сякаш целият проклет град умираше.

— Кой строи новото крило на проклетата къща на Нюъл? — попита Гари накрая.

Всички се обръщат към него. За един, миг кибритената клечка, която старият Клът току-що е драснал, увисва мистично над лулата му, прогаря и почернява. Сярната топчица в края става сива и се навива нагоре. Накрая старият Клът я поднася към лулата и започва да пуфка.

— Ново крило? — пита Харли.

— Ахъ.

Една тънка димна ципа се надига от лулата на стария Клът, започва да се носи над печката и се разпростира като нежна рибарска мрежа. Лени Партридж повдига брадичката си напред, за да опъне провисналите кожи на шията си и след това бавно прокарва ръка по врата си, така че се чува сухо стържене.

— Не е някой, когото познавам — казва Харли и с тона си подсказва, че с това включва всеки, който би могъл да бъде от известно значение, поне в тази част на света.

— Те не са имали купувач за това място от илядо деветстотин и осемсе и първа — казва старият Клът. Когато старият Клът казва „те“,

той има предвид „Предачници — Южен Мейн“ и Банката на Южен Мейн, но едновременно с това има предвид и италианските мошеници от Масачузетс. „Предачници — Южен Мейн“ добиха собственост върху трите фабрики на Джо — и къщата му на хълма — около година след като Джо сложи край на живота си, но що се отнася до мъжете, които се събират около печката в магазина на Брауни, това име е само параван... или това, което те понякога наричат Закона, като например: „Тя даде показания под клетва и сега той дори не може да види децата си заради Закона.“ Тези мъже мразят Закона, защото той е посегателство върху техния живот и живота на приятелите им, но безкрайно се прехласват, когато размишляват върху това как някои хора успяват да се възползват от него, за да разработят престъпните си планове за забогатяване.

„Предачници — Южен Мейн“, Банката на Южен Мейн както и италианските мошеници от Масачузетс, си докараха добри печалби от фабриките, които Джо Нюъл спаси от изчезване, но старците, които прекарваха времето си в магазина на Брауни, се впечатляваха най-много от това, че те не успяваха да се отърват от къщата. „Това е като сопол, който човек не може да отлепи от пръста си — бе казал веднъж Лени Партридж и те всички кимнаха. — Дори онези макаронаджии от «Молдън ривиър» не могат да се отърват от този воденичен камък.“

Старият Клът и неговият внук Анди доста се отчуждили, и причината за това е собствеността върху грозната къща на Джо Нюъл... въпреки че има и други, по-лични причини, които кръжат под повърхността — няма съмнение, че винаги има такива. Темата изскочила една вечер, когато дядо и внук — и двамата овдовели — се наслаждавали на една съвсем прилична вечеря в къщата на младия Клът в града.

Младият Анди, който по онова време не беше изгубил работата си в полицейския участък на града, се опитал да обясни на дядо си (доста самонадеяно), че „Предачници — Южен Мейн“ не са имали нищо общо с бившите предприятия на Нюъл в продължение на години, че действителен собственик на къщата в Завоя е Банката на Южен Мейн и че двете компании нямат никаква връзка помежду си. Старият Джон казал на Анди, че е пълен глупак, ако вярва на тези работи, той казал, че и банката, и текстилната компания са само паравани за италианските мошеници от Масачузетс и че единствената разлика

между тях е в една дума. Те просто крият връзките помежду си с купчини документация, обяснил старият Клът — просто Закона, с други думи.

Младият Клът имал неблагоприятното да се разсмее, при тези думи. Старият Клът се изчервил, хвърлил салфетката си върху чинията и се изправил. *Смей се, казал той. Продължавай, смей се. Защо не? Единственото нещо, което един пияница прави по-добре от това да се смее за нещо, които не разбира, е да плаче за разни неща, без да знае защо.* При тези думи Анди направо пощурял и казал нещо в смисъл, че Мелиса била причината, поради която пиел, и Джон попитал внука си колко време възнамерява да обвинява починалата си съпруга за своето пиянство. Когато старецът казал това, Анди станал бял като платно и му казал да се маха от къщата му и Джон така и направил, като оттогава не е стъпвал там. Нито пък иска да стъпи. Като оставим настрана тежките думи, той просто не иска да вижда как Анди върви към ада по тази наклонена плоскост.

Независимо дали има спекулации или не, едно нещо не може да бъде отречено — къщата на хълма е празна вече единадесет години, в нея никой не е заживявал за дълго и Банката на Южен Мейн обикновено е организацията, която в крайна сметка се опитва да я продаде, чрез една от местните фирми за недвижими имоти.

— Нали последните, които дойдоха да я видят, бяха от горната част, от щата Ню Йорк? — пита Пол Корлис и всички се обръщат към него, защото той рядко си отваря устата да продума нещо. Дори Гари се обръща.

— Да, сър — казва Лени. — Симпатична двойка бяха. Нали мъжът се готвеше да боядиса обора в червено и да го превърне в нещо като антикварен магазин?

— Ахъ — каза старият Клът. — Тогава момчето им взело пушката, която държ...

— Някои хора са толкова небрежни... — вмъква Харли.

— Умря ли? — пита Лени. — Имам предвид момчето.

Въпросът е посрещнат с тишина. По всичко личи, че никой не знае. Накрая — почти неохотно — заговаря Гари.

— Не — казва той. — Но ослепя. Преместиха се нагоре в Обърн. Или може би беше в Лийдс.

— Тези хора изглеждаха много подходящи — каза Лени. — Аз наистина бях повярвал, че нещата ще потръгнат. Но те се бяха вкопчили в тази къща. Мислеха, че всички им се подиграват, като казват, че къщата носи нещастие, защото са преселници от далече — той се спря и се замисли. — Сега сигурно разсъждават другояче — където и да се намират.

Последва тишина, през което време старците разсъждаваха върху хората от горната част на щата Ню Йорк, или може би разсъждаваха върху своите собствени отказващи вече да работят органи и сетива. Някъде в мрака зад печката се чува как избълбуква нафтата. Някъде отвъд се чува как една щора трака напред-назад от есенния вятър.

— Има ново крило, което се издига до къщата, в това няма съмнение — казва Гари. Той говори тихо, но натъртено, сякаш някой му се е противопоставил. — Видях го, докато се спущах по крайречния път. Вече е поставена дограмата. Проклетото нещо изглежда така, сякаш се готви да се разпростре на тридесет метра дължина и девет метра ширина. Досега не бях го забелязал. От хубав клен изглежда. Откъде може човек да намери такъв хубав клен в наше време?

Никой не отговаря. Никой не знае.

Накрая, много внимателно, Пол Корлис казва:

— Ти сигурен ли си, че не става въпрос за друга къща, Гари? Може да си...

— Може да е дрън-дрън — казва Гари, съвсем тихо, но още по-настойчиво. — Това е къщата на Нюъл, вече са сложили дограмата и ако имаш някакви съмнения, просто излез навън и виж сам.

Като каза това, вече нямаше какво друго да се каже — те всички му повярваха. Обаче нито Пол, нито някой друг тръгна навън, за да си протяга шията към новото крило, добавено към къщата на Нюъл. Считаха, че това е доста важен въпрос и не е необходимо да се бърза с него. Минава още време — Харли Макисик неведнъж си е мислил, че ако времето бе дървен материал, те всички щяха да са богати. Пол се приближава до стъкления шкаф с водно охлаждане и си взема портокалов сок. Той дава на Харли шейсет цента, които Харли прибира със звън в касата. Когато затваря шумно чекмеджето на касовия апарат, той си дава сметка, че атмосферата в магазина някак се е променила. Има други неща за обсъждане.

Лени Партридж се покашля, трепва, притиска ръце леко в гърдите си, където счупените ребра всъщност никога не са зараснали, и пита Гари кога ще е погребението на Дана Рой.

— Утре — казва Гари. — Гробището в Горъм. Жена му е погребана там.

Люси Рой почина през 1968 г. Дана, който бе електротехник в Гейтс Фолс, бе умрял от рак в червата преди два дни. Той бе живял в Касъл Рок целия си живот и обичаше да казва на хората, че е напуцал Мейн само три пъти за осемдесетте си години, веднъж, за да посети една леля в Кънектикът, веднъж, за да иде на мач на Бостън Ред Сокс във Фенуей Парк (и те загубиха, проклети смотаняци), и веднъж, за да присъства на конференция на електротехниците в Портсмът, Ню Хемпшир. „Само си загубих времето“ — казваше той за конференцията. — „Само пиене и свалки, пък никоя от жените не заслужаваше да я погледне човек, да не говорим за другото. Той бе приятел на тези хора тук и неговата смърт бе предизвикала у тях смесица от тъга и триумф.“

— Изрязали метър и двадесет от червата му — каза Гари на останалите. — Не помогна. Бил целият прояден.

— Той познаваше Джо Нюъл — каза изведнъж Лени. — Бил е горе в къщата с баща си, когато баща му прокарвал електрическата инсталация на Джо — сигурно не е имал повече от шест или осем, поне аз така го пресмятам. Каза, че Джо му бил дал близалка веднъж, но той я изхвърлил по пътя, докато се връщали вкъщи с камиона на баща му. Каза, че била кисела и много странна на вкус. После, доста по-късно, когато пак пуснаха фабриките — трябва да е било някъде в края на тридесетте, — той отговаряше за прекарването на новите инсталации. Това помниш ли го, Харли?

— Ахъ.

Сега, когато пак се бяха върнали на темата за Джо Нюъл, говорейки за Дана Рой, мъжете седяха тихо и тършуваха из мозъците си за някой майтап, свързан с единия или другия. Но когато старият Клът накрая отваря уста, той казва нещо наистина стряскащо.

— На времето точно братът на Дана Рой, Уил, беше хвърлил оня скункс върху къщата. Почти съм сигурен, че той беше.

— Уил? — Лени повдига вежди. — Бих казал, че Уил Рой беше твърде уравновесен, за да направи такова нещо.

Гари Полсън казва съвсем тихо:

— Ахъ, Уил беше.

Всички се обръщат, за да го погледнат.

— И тогава жената дала на Дана близалката, когато отишъл с баща си — казва Гари. — Кора, не Джо. И Дана не е бил на шест или на осем; скунксът бе хвърлен по време на голямата депресия, а тогава Кора вече беше мъртва. Не, Дана може да си спомни това-онова, но не може да е бил на повече от две години. Трябва да са му дали тази близалка някъде към 1916 година, защото тогава Еди Рой прокара електричество на къщата. Той повече не е ходил горе, в къщата. Франк, средният син, вече има десет дванадесет години откакто е умрял, той може да е бил на шест или на осем години по онова време. Франк видял какво направила Кора на малкия, това го знам, но не зная кога е казал на Уил. Няма значение. Накрая Уил решил да предприеме нещо. По онова време жената вече беше умряла, но той си го изкарал на къщата, която Джо построил за нея.

— Тази част я остави — казва Харли, омагьосан. — Тя какво му направила на Дана? Това искам да знам.

Гари говори спокойно, почти поучително.

— От това, което Франк ми каза една вечер на няколко питиета, разбрах, че жената му дала близалката с едната ръка, а с другата се пресегнала и го хванала за пишката. И то пред очите на по-голямото момче.

— Не може да бъде! — казва старият Клът, шокиран, въпреки че се опитва да не го показва.

Гари само го поглежда с пожълтелите си, избледнели очи и нищо не казва.

Настъпва тишина, нарушавана само от вятъра и плющящата щора. Децата на подиума са си взели пожарната кола и са отишли с нея някъде другаде, а бездънният следобед продължава да се влачи, със светлина като в картина на Андрю Уайът — бяла, неподвижна и изпълнена с идиотски значения. Земята е дала мизерната си реколта и безполезно чака снега.

Гари би искал да им разкаже за болничната стая в болницата Къмбърланд Мемориал, където Дана Рой лежеше на смъртен одър, с черен сопол, спечен на ноздрите, миришещ на риба, забравена на слънце. Искаше му се да им разкаже за хладните сини плочки и за

сестрите, чиито коси бяха опънати назад с мрежички, повечето от тях младички, с хубави крака и стегнати млади гърди, без дори да могат да си представят, че 1923 е реална година, реална като болките, загнездили се в старческите кости. Усеща, че му се иска да им тегли една реч за злините на времето и може би дори за злините на определени места и да обясни защо Касъл Рок е сега като развален зъб, готов накрая сам да падне. Най-вече искаше да им каже, че Дана Рой звучеше така, сякаш някой бе натъпкал гръдния му кош със сено и сега той се опитваше да диша през него и че имаше вид на човек, който е започнал да се разлага вече. И въпреки това той не може да разкаже нито едно от тези неща, защото не знае как, така че само всмуква обратно една лига и нищо не казва.

— Никой не обичаше стария Джо кой знае колко — казва старият Клът... и тогава лицето му изведнъж светва. — Обаче, дяволите да го вземат, той просто ти влизаше под кожата!

Другите нищо не му отвръщат.

Деветнадесет дни по-късно, седмица преди да падне първият сняг и да покрие безполезната почва, Гари Полсън сънува удивително сексуален сън... само дето по-голямата част от него е спомен.

На 14 август 1923, докато минаваше с камиона на баща си край къщата на Нюъл, тринадесетгодишният Гари Мартин Полсън случайно видя Кора Ленърд Нюъл да се отдалечава от пощенската си кутия в дъното на алеята. В едната си ръка държеше вестник. Когато видя Гари, тя спусна свободната си ръка надолу, към подгъва на домашния си пенъоар. Тя не се усмихна. Това огромно лице с форма на луна бе бледо и празно, когато тя повдигна роклята си и му показа срамните си части — тогава за първи път той видя това тайнство, което другите момчета така разгорещено обсъждаха. И като продължаваше да не се усмихва, а само да го гледа сериозно, тя разтвори бедрата си пред неговото зяпнало, удивено лице, докато минаваше край нея. И докато минаваше, ръката му се спусна в скута ѝ и миг след това той се изпразни във фланелените панталони.

Това бе първият му оргазъм. В последвалите години той прави любов с доволно много жени, като се започне от Сали Келет под моста още през 1926, и всеки път, когато се приближаваше до оргазъм — абсолютно всеки път, — виждаше Кора Нюъл: виждаше я изправена до

пощенската кутия под нажеженото сиво небе, виждаше я как повдига полата си, за да разкрие почти несъществуващо петно рижи косми под кремавата изпъкналост на корема ѝ, виждаше удивителната цепка, с червени устни, постепенно преливащи се в нещо, което той би определил като най-сладостно коралово

(Кора)

розово. И въпреки това, не беше видът на влагалището ѝ под безразборната подутина на нейния корем или поне не само това, което не му даваше мира през всичките тези години, така че всяка жена се превръщаше в Кора в момента на освобождаването. Това, което просто го подлудяваше от сладост, когато си спомнеше (и когато правеше любов, той просто не можеше да не си спомни), беше начинът, по който тя бе помпила с бедра в посока към него... веднъж, два пъти, три пъти. Това и липсата на изражение на лицето ѝ, едно такова безразличие, което напомняше за някакъв идиотизъм, сякаш тя обединяваше в себе си ограниченото сексуално разбиране и желание на всяка млада жена — стегната и жадуваща тъмнина, нищо повече, един тесен рай в (Кора)лово розово.

Неговият сексуален живот бе едновременно очертан и ограничен от това преживяване — семенно преживяване, ако може да има такова, — но той никога не бе го споменавал, въпреки че много пъти се бе изкушавал да го направи, особено когато си пийнеше. Беше го съхранил за себе си. И точно това сънуваше, с penis в пълна ерекция, за първи път от почти девет години, когато един малък кръвоносен съд в мозъка му се пръсна, оформяйки съсирек, който тихо го уби, милостиво спестявайки му четири седмици или четири месеца парализа, тънките тръбички към вените, катетъра, безшумните сестри с коси под мрежичките и високите гърди. Той умря в съня си, penisът му се отпусна, сънят избледня като остатъчния образ върху екрана на вече изключен телевизор в тъмна стая. Приятелите му обаче щяха да се изненадат, ако бяха чули последната дума, която той произнася, изречена задъхано, но все пак достатъчно ясно:

Луната!

В деня, в който го погребяха на гробището, върху новото крило на къщата на Нюъл, започна да се издига нов купол.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.